

РЕШЕНИЕ

№ 8230

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7458** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], чрез юрк. Д., срещу Решение № 2883 от 18.06.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 3636/2024 г., с което е отменено Наказателно постановление № BG28042022/5800/P8-818 от 19.10.2022 г., с което на Р. В. К., на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лева.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Оспорват се изводите на СРС, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати процесуални нарушения, тъй като в тях не е посочен размерът на дължимата пътна такса и как е определен. Твърди се, че за същите има нормативна уредба в Тарифата за таксите, които се събират за преминаване и ползване на

републиканската пътна мрежа, като всеки би могъл да направи сам изчисление на интернет страница, на която са публикувани тол калкулатори. В тази насока поддържа, че не е необходимо да бъдат посочени, нито размерът на дължимата такса, нито начинът, по който се изчислява. Според касатора, нормата на чл. 179, ал.3а от ЗДВП не прави разграничение, дали пътната такса е заплатен изцяло или само частично, като санкцията е с фиксиран размер. Оспорва се също така и изводът на решаващия съд, че авторството на деянието не е доказано по категоричен начин с аргумента, че жалбоподателят не е отрекъл, че именно той е шофирал в момента на извършване на нарушението, нито е възразил срещу нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – Р. В. К., редовно призован, не се явява, не изпраща представител. По делото на 13.02.2025г. е постъпила молба /писмени бележки/ на адвокат - пълномощника, с която оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски, съгласно представен пред въззивната инстанция договор за правна защита и съдействие – л. 38. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XII - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 28.04.2022 г. в 08:05 ч. в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Кулата, пристигнало пътно превозно средство - влекач, марка „ДАФ“, модел „ФТ ХФ 105“, с рег. № С08144СМ, с

обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, управляван от Р. В. К..

Била извършена проверка, като е установено, че на 25.04.2022 г., в 13:10 ч., посоченото ППС с рег. № С08144СМ е засечено, с контролно устройство с идентификатор № 10192, да се движи на път „А-6“, км. 60+705, Чепинци, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за същото не е заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 Закона за пътищата. Генериран е доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 1-3 ЗП, ведно с приложения към него статични изображения във вид на снимков материал. Товарният автомобил, обект на проверката, бил собственост на „Дива Транс М и М“ ЕООД.

Съставен е АУАН № ВГ128042022/5800/Р8-818 от 28.04.2022 г. спрямо Р. К., за извършено административно нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДВП. АУАН е предявен на К. за връчване и подпис, който го подписал и в графата за възражения написал „Запознах се“. Срещу АУАН не е постъпило писмено възражение, на основание чл. 44, ал.1 от ЗАНН.

След запознаване с преписката от директора на Национално ТОЛ управление към АПИ при МРРБ било издадено процесното НП ВГ28042022/5800/Р8-818/19.10.2022 г., за нарушение по чл. 179, ал.3а ЗДВП, за което на К. е наложена „глоба“ в размер на 1 800 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че съставът на посоченото в НП административно нарушение е извършен - на посочената в НП дата, място и час описаното ППС /влекач/ се е движило по път, за който не е заплатена изискуемата такса.

За да отмени процесното НП, Съдът е направил извод, че описанието на нарушението е неясно, тъй като нито от съдържанието на съставения АУАН, нито от това на НП, става ясно какъв е бил размерът на дължимата пътна такса и как е определен. В мотивите си СРС е изложил, че от съдържанието на АУАН и НП не става ясно каква е формулата, по която е изчислена дължимата такса и какво е било взето предвид при определянето - товарносимост, брой оси, екологични характеристики на превозното средство, какви са били техническите характеристики на пътя или пътния участък и т.н., за да се направи преценка дали е определена правилно, респективно какъв е бил размерът. Според СРС, липсващото съдържание е съществено нарушение на

процесуалните правила, тъй като е ограничило правото на защита на нарушителя, да разбере къде и какво нарушение е извършил.

Наред с това, като второ самостоятелно основание за отмяна на НП решаващият съд е приел, че от обективна страна не се доказва, че именно наказаното лице е управлявало процесното ППС на инкриминираните в НП/АУАН време и място, респ. че именно той е извършил нарушението.

По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил НП като издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие на материалния закон.

Така постановеното решение е правилно.

Административнонаказателната отговорност на лицето е ангажирана за това, че на 25.04.2022 г., в 13:10 ч., на път А-6, км 60+705, Чепинци, за управляването от К. ППС - влекач не е заплатена, дължимата пътна такса, съгл. чл. 10, ал.1 т.2 от ЗП, за което му е наложено наказание по чл. 179, ал.3а от ЗДвП.

Настоящия касационен състав не споделя изводите на СРС, че не е доказано кое е лицето, управлявало ППС /влекач/, марка „ДАФ“, модел „ФТ ХФ 105“, ДК № С08144СМ, на посочените в АУАН и НП време и място. Въз основа показанията на свидетеля П., а и от приложеният АУАН, се установява по категоричен начин, че именно лицето Р. К. е управлявал ППС на посочената дата, когато е извършено описаното в АУАН и НП нарушение. Същият се е запознал с АУАН и го е подписал без възражения досежно факта, че в същия е посочен като извършител на нарушението.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма, което обаче не е било съобразено в хода на АНП и от решаващия съд. С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които

управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения /водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1 800 лв./. В конкретния случай, както в АУАН, така и в НП е посочена само санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която е поместена в Глава седма „Административнонаказателна отговорност“ от ЗДвП заедно с останалите санкционни норми по този закон. Съответна на нея законова норма, установяваща правилото за поведение е именно посочената по – горе императивната разпоредба на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В този смисъл се налага извода, че в АУАН и в НП не е налице реквизит по чл. 42, ал. 1, т. 5, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Порокът е съществен, тъй като нарушава правото на защита на санкционирания субект, а също така възпрепятства възможността за извършване на контрол за законосъобразност от съда. Наред с изложеното, споделят се изводите на СРС, касаещи липсата на яснота по коя формула е изчислена дължимата такса и какво е било взето предвид при определянето ѝ, доколкото в НП се прави позоваване на чл.10, ал.1, т.2 от ЗП и се твърди, че не е заплатена именно тази такса, то е следвало изрично, ясно и недвусмислено да се посочи за конкретния път и съобразно данните на ППС в какъв размер е трябвало да бъде платена тол-такса. В НП е вписано единствено, че отделно от имуществената такса жалбоподателят е заплатил максимална такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 133 лева, като нито от АУАН, нито от НП става ясно защо е платена посочената сума. Липсата на конкретно посочване на размера на дължимата тол такса за конкретното ППС с ясно описание на начина на формирането ѝ на свой ред ограничава правото на жалбоподателя да разбере в пълнота фактическите предели на вмененото му нарушение, като узнае какъв размер на такса не е заплатил и защо се приема, че дължи такса именно в този размер.

АССГ съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело

C-61/23 на СЕС, че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

Горното прави наказателното постановление незаконосъобразно, поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и противоречието му с материалния закон. Въззивното решение е правилно, като краен резултат.

С оглед изхода на делото следва да се постави на разглеждане претенцията за присъждане на разноски от страна на ответника по касационния. С молба от 13.02.2025г. процесуалният представител на ответника е поискал присъждане на съдебни разноски, съгласно представен пред въззивната инстанция договор за правна защита и съдействие - в който е видна уговорката да има сила до завършване на делото пред всички инстанции и по който е заплатено адвокатско възнаграждение /в брой/ в размер на 600 лева. Разноски за развилото се пред СРС производство са присъдени в размер на 480 лв. В тази връзка предявената претенция пред касационната инстанция следва да бъде уважена в размер на 120 лева /до размера на заплатеното адвокатско възнаграждение за две инстанции - общо 600 лева/.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2883 от 18.06.2024 г. по НАХД № 3636/2024 г. на СРС,

НО, 17-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“ - [населено място] да заплати на Р. В. К.,

ЕГН: [ЕГН], сумата от 120 /сто и двадесет/ лева - разноси за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: